

Sygn. akt IV CSK 298/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. G.
przy uczestnictwie D. I. K., J. Z. K., Gminy M., H. Z. W. i I. W.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. Z. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 13 lipca 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 13 lipca 2012 r., wydanego w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej, uczestnik postępowania Z. K. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „czy w określonych okolicznościach uznać można, że nieruchomość posiada odpowiedni dostęp do drogi publicznej w rozumieniu przepisu art. 145 § 1 k.c., jeżeli z drogą publiczną łączy ją droga wewnętrzna, stanowiąca własność gminy, będąca w powszechnym korzystaniu, jednak nie będąca formalnie wyodrębniona geodezyjnie jako droga”. Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał ponadto jej oczywistą zasadność, odwołując się do zarzutów dotyczących „innego możliwego przebiegu drogi koniecznej oraz nadmiernego obciążenia nieruchomości skarżących”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje, gdy w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na skarżącym spoczywa obowiązek sformułowania i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko w takim przypadku może być osiągnięty cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Odmowa bądź przyjęcie skargi do rozpoznania zależy bowiem od tego, czy powołane w skardze okoliczności odpowiadają przesłankom, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący powołał się na istnienie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz nie wykazał tej przesłanki.

Skuteczne powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak to zostało wielokrotnie wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wymaga poza precyzyjnym wskazaniem konkretnego problemu prawnego, który

miał w sprawie wystąpić, oraz powołaniem przepisów stanowiących tło jego powstania, zaprezentowania różnych możliwych sposobów rozwiązania tego problemu oraz przedstawienia argumentów prawnych przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne trudności związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia oraz wykazania, że ma ono charakter uniwersalny, a zatem, iż jego wyjaśnienie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań. Wprawdzie skarżący powołał się na orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczące poruszanej w skardze problematyki, nie twierdził jednak, że orzeczenia te są rozbieżne bądź budzą istotne zastrzeżenia. W skardze brak argumentów prawnych, które mogłyby świadczyć o tym, że rozstrzygnięcie podniesionej w skardze kwestii wywołuje poważne trudności i wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego. Poza wątpliwościami skarżącego i jego własnymi rozważaniami na temat tej kwestii brak w skardze wywodów wskazujących, że stanowi ona istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Z uzasadnienia wniosku oraz z treści przedstawionego „zagadnienia” wynika ponadto, iż skarżącemu chodziło o kwestię, której rozstrzygnięcie każdorazowo musi uwzględniać okoliczności konkretnej sprawy, która zatem nie pozwala na uogólnienia charakterystyczne dla abstrakcyjnego problemu prawnego.

Niewykazana pozostała także przesłanka przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi, nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK

163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku, ograniczając się do przytoczenia podstaw skargi oraz powtórzenia zawartych w ich uzasadnieniu argumentów, pomija aspekt „oczywistej”, kwalifikowanej zasadności skargi, która jest kategorią zasadniczo różną od zwykłej zasadności skargi, nie przekonując o wystąpieniu powołanej przesłanki.

Wobec niewykazania przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

jw